

Arrest

nr. 49 885 van 20 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juni 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is gehuwd met de heer X. en samen hebben zij drie minderjarige kinderen. Zij hebben allen de Italiaanse nationaliteit.

Op 21 oktober 2008 dient verzoeksters echtgenoot een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende in. Ook hun kinderen dienen die dag een verklaring van inschrijving in, als familielid van een burger van de unie, met name als bloedverwanten in neerdalende lijn.

Op 4 november 2008 doet verzoekster die toen nog de Marokkaanse nationaliteit had een verklaring van inschrijving als familielid van een burger van de Unie. Nadat zij eveneens de Italiaanse nationaliteit

heeft verworven, doet zij op 6 april 2009 opnieuw een aanvraag van een verklaring van inschrijving als familielid van een burger van de Unie.

Op 14 april 2009 wordt verzoekster echtgenoot in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving en wordt hem een E-kaart afgegeven, als student.

Op 28 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster echtgenoot, de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 19 juli 2010 ter kennis wordt gebracht. Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de drie minderjarige kinderen de beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel tot terugbrenging, allen ter kennis gebracht op 19 juli 2010.

Tevens neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 19 juli 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M.A. (...) geboren te a., op (in) 29.11.1968 van Italiaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Het verblijfsrecht van de echtgenoot van betrokkene werd beëindigd op basis van artikel 42 bis § 1 van de wet van 15.12.1980.

Betrokken verkreeg het verblijf als familielid van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 40 bis, §2,1 °.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene occasioneel is tewerkgesteld in België. Voor zover daar informatie over beschikbaar is in het dossier, kan er echter niet toe besloten worden dat zij in eigen hoofde het recht op verblijf kan behouden op basis van die economische activiteit. Immers het betreft hier marginale tewerkstelling. Indien het om volwaardige tewerkstelling zou gaan, zou het gezin van betrokkene immers geen volledig leefloon kunnen genieten, wat hier wel op regelmatige basis het geval is.

Vandaar dan ook dat overeenkomstig artikel 42 ter, §1, 1 van diezelfde wet een einde dient gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene, omdat de burger van de Unie die zij begeleidde of vervoegde zijn verblijfsrecht heeft verloren.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht aan. Verzoekster adstrueert haar middel als volgt:

“Verwerende partij heeft ten onrechte beslist tot terugtrekking van de E-kaart van de echtgenoot van verzoeker, stellende dat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden van art. 40§4 van de Wet van 15.12.1980, noch als student, noch als economisch actieve, noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Verwerende partij heeft eveneens ten onrechte beslist tot beëindiging van het verblijf van verzoekster. Verwerende partij meent dat verzoekster occasioneel is tewerkgesteld in België. Dit zou blijken uit haar administratief dossier. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, gaat het hier om een volwaardige tewerkstelling. Verzoekster werkt via interim en voltijds en ontvangt een maandelijks inkomen van € 1.600 + maaltijdcheques ter waarde van € 154. (zie stuk 4)

Hiernaast ontvangt mevrouw M. maandelijks kindergeld voor haar 3 kinderen t.b.v. €519. De bewering van verwerende partij dat verzoekster een volledig leefloon ontvangt van het OCMW klopt helemaal niet. Sinds februari 2010 ontvangt verzoekster geen enkele leefloon van het OCMW.

Gezien eveneens ten onrechte een einde werd gemaakt aan het verblijf van de heer K. (...). Verzoekster heeft gedurende een zeer korte periode 0CMW-steun ontvangen, maar deze worden nu terugbetaald met maandelijkse betalingen van € 75. (stuk 3) Verzoeker ontvangt géén leefloon meer sinds februari 2010 ! Er kan dan ook niet gesproken worden van een marginale tewerkstelling. Dat in casu verwerende partij geenszins rekening houdt met de bovenvermelde situatie, en zomaar een einde stelt aan het verblijf van verzoekster.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, A000, 1990, 31)'.

Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42ter, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

"§1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in art 40, §4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, §2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt op basis van artikel 42bis, §1, een einde gesteld van het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;"

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift vooreerst dat verweerder onterecht besliste dat haar echtgenoot niet meer zou voldoende aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), noch als student, noch als economisch actieve, noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Verzoeksters echtgenoot heeft een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing waarbij een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht op grond van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst er vervolgens op dat zij meer dan occasioneel werkt en dat het om een volwaardige tewerkstelling gaat, waarmee zij een maandelijks inkomen van 1600 euro en 154 euro aan maaltijdcheques ontvangt. Verzoekster wijst er ook op dat zij en haar echtgenoot slechts voor een zeer korte periode leefgeld hebben ontvangen, dit leefgeld inmiddels terugbetalen met maandelijkse terugbetalingen en sinds februari 2010 geen leefloon meer hebben ontvangen. Verzoekster betwist aldus dat zij niet in eigen hoofde een recht op verblijf kan behouden. Zij betwist niet alleen dat er niet kan worden gesproken van marginale tewerkstelling, maar betwist ook de motieven dat zij reeds enkele maanden leefloon zou hebben genoten. Verzoekster benadrukt tenslotte dat verweerder zorgvuldig onderzoek moet leveren naar haar situatie en dat uit de zorgvuldigheidsplicht voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Uit het administratief dossier blijkt dat via de vreemdelingendienst van de gemeente Dilsen-Stokkem aan verzoeksters echtgenoot op 19 oktober 2009 een brief werd gericht met de vraag zijn actuele situatie toe te lichten. Nergens blijkt dat aan verzoekster eenzelfde vraag werd gericht of dat deze brief ook tot verzoekster was gericht. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verweerder contact opnam met het OCMW. Op 8 april 2010 deelde het OCMW telefonisch mee dat het gezin sinds juli 2009 tot maart 2010 een leefloon ontvangt, waarbij de maand juli 2009 een verminderd bedrag betrof, oktober 2009 slechts een partieel leefloon was omwille van tewerkstelling van verzoekster en in november 2009 er geen leefloon werd uitgekeerd omwille van tewerkstelling van verzoekster.

Vervolgens werd op dezelfde dag per mail "nieuwe info (...) leefloon" de volgende informatie verschaft door het OCMW:

"Betrokkene ontving vanwege het OCMW in de maand 12/2009 en 01/2010 hernieuwd Recht op Maatschappelijke Integratie onder de vorm van een leefloon als persoon met een gezin te laste. Vanaf 02/2010 is de uitbetaling geblokkeerd. Mevrouw M. (...) zou namelijk zeer regelmatig via dagcontracten zijn tewerkgesteld via interim bij (...) in Maasmechelen. Vanaf 02/2010 dient het leefloon dan ook nog herberekend worden op basis van de exacte inkomsten. Uit de gegevens waarover ik nu beschikt zou zijn in 02/2010 een 9-tal dagen gewerkt hebben e, de eerste week van 03/2010 (periode 01/03 – 07/03) een 4-tal dagen, meerdere gegevens heb ik nog niet, gelet zij pas lange tijd nadien over de loonfiches kan beschikken.

(...)

Het officiële attest van het OCMW zal nog verstuurd worden naar jullie dienst. Ik hoop u hiermee voldoende geïnformeerd te hebben"

Op 13 april 2010 werd een attest inzake leefloon overgemaakt waarin wordt gesteld dat verzoekster en haar echtgenoot "met ingang van 10/07/2009 tot en met 30/09/2009 een leefloon cat. E (persoon met gezinslast) ten bedrage van 967,72 EUR/maand werd uitgekeerd. IN de maand oktober 2009 ontvingen zij een partieel leefloon tbv. 594,49 EUR/maand. Vanaf 01/12/2009 tot en met 30/09/2010 ontvangen zij het volledig bedrag cat. E tbv. 967,72 EUR/maand."

De Raad merkt op dat deze attesten op zich elkaar tegenspreken wat betreft het leefloon vanaf de maand februari. De ene keer is er sprake dat de uitbetaling wordt geblokkeerd, omdat verzoekster werkt en er een herberekening nodig is, de andere keer blijkt dat het gewoon wordt doorbetaald tot september 2010. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verweerder op 9 april 2004 opzoeking heeft gedaan in de Dimona databank in verband met de tewerkstelling van verzoekster. Hieruit blijkt dat verzoekster in februari 9 dagen tewerkgesteld was, in maart 18 dagen en de eerste negen dagen van april 6 dagen tewerkgesteld was.

De Raad stelt vast dat de opzoeking in de Dimona databank niets vrijgeven over de uren die werden gewerkt en het loon dat hiervoor werd ontvangen door verzoekster. Tevens stelt de Raad vast dat het attest van 13 april 2010 het officiële attest van het OCMW betreft, doch dat dit wordt tegengesproken door de eerdere mail van 8 april, waarin duidelijk wordt gesteld dat verzoekster regelmatig werkt sinds februari en het leefloon herberekend dient te worden, wat bevestigd wordt door de gegevens van de Dimona databank. Tevens stelt de Raad vast dat verweerder motiveert "Voor zover daar informatie over beschikbaar is in het dossier, kan er echter niet toe besloten worden dat zij in eigen hoofde het recht op verblijf kan behouden op basis van die economische activiteit." Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder over onvoldoende informatie beschikte om te kunnen oordelen of de economische activiteit die verzoekster ontplooipte van die aard was dat zij in eigen hoofde op grond van artikel 40, § 4 een verblijfsrecht kan bekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het is dan ook onzorgvuldig van verweerder om louter op de informatie uit het administratief dossier voort te gaan, terwijl hij zelf aangeeft dat deze niet volledig lijkt te zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

Het enig middel is in die mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 juni 2010 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN